

אָחו

הול

תרגומי השירה הלירית לעברית מרוסית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

אנה אחמטובה

А.А.Ахматова

СТИХИ

שירים

adolf.goman@gmail.com

אנה אחמטובה

(1884 – 1966)

Оглавление:

Краткая биографическая справка

Сероглазый король

Белой ночью

“Сжала руки под тёмной вуалью”

“Я научилась просто, мудро жить”

Вечером

“Я не любви твоей прошу”

“Есть в близости людей заветная черта”

“Двадцать первое. Ночь. Понедельник”

“Привольем пахнет дикий мёд”

Данте

Приговор

Мужество

“В ту ночь мы сошли друг от друга с ума”

Эхо

“Земля хотя и не родная”

Цикл «Шиповник цветёт»

50. Сожженная тетрадь

51. Вместо посвящения

52. Наяву

53. “И увидел месяц лукавый”

54. Во сне

55. “Дорогою ценой и нежданной”

56. “За тебя я заплатила”

57. Первая песенка

58. Другая песенка

59. Сон

60. “По той дороге, где Донской”

61. Воспоминание

62. В разбитом зеркале

63. “Пусть кто-то еще отдыхает на юге”

תוכן העינים:

[על אנה אחמטובה](#)

[מלך אפר עינים](#)

[בלילה לבן](#)

[למה את פה חורת הערב?](#)

[פשטות, תבונה לי ידועים כעת](#)

[בערב](#)

[אני לא מצפה ממך לאהבה](#)

[בין אנשים יש גבול סודי לקרבתם](#)

[העשרים ואחת. ליל דלוח](#)

[לדבש-בר ריח מרחביה](#)

[דנטה](#)

[גזר-הדין](#)

[עז הרוח](#)

[בלילה ההוא השתגענו: פתאום](#)

[ההד](#)

[ראיתי נוף נכרי בדרכי,](#)

[המחזור "ורד-בר פורח"](#)

[50. מחברת שרופה](#)

[51. במקום הקדשה](#)

[52. במציאות](#)

[53. הסתתרה לבנה נוקלת](#)

[54. בחלום](#)

[55. במחיר יקר ולא צפוי, כאוב](#)

[56. בעדף את המחיר](#)

[57. השיר הראשון](#)

[58. שיר נוסף](#)

[59. חלום](#)

[60. בערבה שבה אי-שם](#)

[61. הזכרון](#)

[62. בראי הנשבר](#)

[63. יש מי שנופש בדרום](#)

64. "Ты напрасно мне под ноги мечешь"
65. Сонет-эпилог
66. Через много лет
67. Приморский сонет
68. Музыка
69. Летний сад
70. Портрет автора в молодости
- *** "И это станет для людей"

- [64. לחנם לרגלי אַתָּה בַּטַח זֹרֵק](#)
- [65. סוֹנֵט הַפְּסִיּוֹם](#)
- [66. עֵבְרוּ שָׁנִים רַבּוֹת](#)
- [67. סוֹנֵטָה שֶׁל חוֹף הַיָּם](#)
- [68. הַמוּסִיקָה](#)
- [69. גַּן הַקִּיץ](#)
- [70. דְּיוֹקְנָה שֶׁל הַמַּחְבֵּר בְּבַחֲרוּתָהּ](#)
- [*** לְזִמְן שֶׁלְטוֹן וְסִפְסִיאַן](#)

Краткая биографическая справка

על אנה אחמטובה

אַנָּה אַחְמַטוֹבָה הוא שם העט של אָנָּה גורנקו, משוררת רוסייה, מגדולי היוצרים בשפה הרוסית במאה ה-20 ומהבולטים שביוצרי המאה הזו. היא הייתה מהדמויות המרכזיות במה שמכונה "תור הכסף" בשירה הרוסית.

יצירתה של אחמטובה כוללת הן שירים ליריים קצרים והן מחזורים שיריים ארוכים, דוגמת המחזור "רקוויאם" (1940–1935), המגולל את גורלו של העם הסובייטי תחת שלטון הטרור של סטלין. שירתה עוסקת במגוון נושאים, החל מזמן וזיכרון, עבור דרך גורלה של האישה היוצרת, וכלה בקורותיו של העם. היא נולדה באודסה במשפחת קצין צי בדימוס. כבר בשנת 1890 עברה המשפחה להתגורר בפטרבורג (לנינגרד בעתיד).

אחמטובה פרסמה את ספר שירה הראשון "ערב" ב-1912. ספר זה ייצג את זרם האקמאיזם - לו השתייכה אחמטובה, יחד עם בעלה הראשון, המשורר ניקולאי גומיליוב - בתיאוריו הפסיכולוגיים המינימליסטיים ובהקפדתו על לשון שירית קלאסית. עם זאת, הוא היה לאחד מספרי השירה החשובים הראשונים שנכתבו ברוסית על ידי אישה, והניע נשים רבות לכתוב שירה. עד מהפכת אוקטובר ועליית הבולשביקים לשלטון ב-1917 הספיקה אחמטובה לפרסם שני קובצי שירה נוספים וקנתה לה שם מרכזי בעולם השירה הרוסי.

לאחר התבססות השלטון הסובייטי בחרה אחמטובה, בניגוד לרבים מאנשי הרוח, שלא לעזוב את רוסיה, ב-1918 היא התגרשה מגומיליוב ובאותה שנה נישאה למתרגם, משורר מזרם האקמאיזם והאשורולוג ולדימיר שילייקו. החל מהמחצית הראשונה של שנות ה-20 היא נאלצה לסבול עוינות קשה של המשטר החדש. בעלה הראשון, גומיליוב, הוצא להורג ב-1921 באשמת קשירת קשר נגד השלטונות. היא עצמה הוכרזה כ"אלמנט בורגני" והואשמה בכך ששירתה נוגדת את רוח הסוציאליזם. בגלל חוסר היכולת לפרסם את שירה, היא נאלצה להתפרנס מתרגומי שירה משפות שונות. במהלך שנות ה-20 התגרשה משילייקו ונישאה לסופר ניקולאי פונין (ממנו התאלמנה ב-1953 אחרי שמת בגולאג. ב-1938 נעצר בן שלה, ההיסטוריון לב גומיליוב, ונשפט לעשר שנות מאסר במחנות עבודה. חוויותיה מאותם ימים שימשו בסיס למחזור השירים "רקוויאם", שהיה אחד התיאורים הספרותיים הראשונים של תקופת ה"טיהורים" תחת שלטונו של סטלין. ב-1940 היא התחילה לכתוב את ה"פואמה ללא גיבור", בה ניסתה לשחזר את אוירת "תור הכסף" של ימי נעוריה; על גרסאותיה השונות של יצירה זו, היא עתידה לעבוד - עם הפסקות - במשך 25 שנה, ולמעשה עד סוף חייה.

עם פרוץ מלחמת העולם השנייה נשארה אחמטובה בלנינגרד המכותרת על ידי צבא הגרמנים. היא חולצה משם במטוס לפי פקודתו האישית של סטלין - שעל אף כל הרדיפות החשיב אותה כ"נכס" חשוב של התרבות הרוסית - ופונתה לטשקנט באוזבקיסטאן, שם שהתה עד סוף המלחמה.

עם תום המלחמה חזרה אחמטובה ללנינגרד. תחילה נראה היה שהשלטונות עזבו אותה לנפשה, בייחוד בהתחשב בעובדה שבמהלך המלחמה היא כתבה שירים פטריוטיים שנועדו להרים את רוח העם. אולם דבר זה השתנה במהרה; ב-1946 היא נפגשה בביתה עם ישעיהו ברלין שעבד באותה עת בשגרירות הבריטית בברית המועצות. ככל הנראה (כך לפחות טענה אחמטובה עצמה), קיומה של פגישה זו, בלא אישור מהשלטון, עוררה את חמתו של

סטלין. ב-1946, יצא צו מיוחד של המפלגה הקומוניסטית, שתקף בחריפות את יצירתה של אחמטובה. ב-1949 בן שלה, לב גומיליוב, נעצר שוב ונשפט ל-10 שנות מאסר במחנות עבודה. בעקבות מעצרו שרפה אחמטובה שירים רבים, ואף את טיוטת המחזה "אנומה אליש" (על שם המילים שבהן נפתח סיפור הבריאה הבלבי. למרות הכול, אחמטובה לא התחרטה על הפגישה עם ברלין; חלק מהביוגרפים שלה מדברים על יחסה אליו כעל אהבה נכזבת. דמותו של ברלין מופיעה ככל הנראה בגרסאות המאוחרות של ה"פואמה ללא גיבור", ואחמטובה אף הקדישה לו את מחזור השירים "פריחת ורד הבר". אחמטובה וברלין היו עתידים להיפגש שוב רק ב-1965 בעת ביקורה של אחמטובה באנגליה.

לאחר מות סטלין ב-1953 פסקו הרדיפות נגד אחמטובה. ספריה שבו והודפסו בברית המועצות (אם כי בגרסאות מצונזרות). היא פרסמה קובצי שירה חדשים. שיריה המאוחרים כתובים בשפה חופשית יותר, וניכר בהם המאמץ להחיות את קולם של אלה שהיו יקרים לה ואינם עוד בחיים. כמו כן, המשיכה אחמטובה להפיק תרגומים לשירים בשפות שונות, בהם את שירתו של משורר היידיש הסובייטי שמואל הלקין. ב-1964 הורשתה אחמטובה לבקר באיטליה, שם הוענק לה פרס טאורמינה היוקרתי. בשנה שלאחר מכן היא ביקרה באנגליה, שם הוענק לה תואר כבוד מטעם אוניברסיטת אוקספורד.

אנה אחמטובה נפטרה מהתקף לב בבית מרגוע שבו שהתה. פרסומה המשיך לגדול לאחר מותה. יש ברוסיה אנדרטאות לזכרה ומוזיאונים על שמה. שירתה המוקדמת של אחמטובה השפיעה על שתיים מהמשוררות המרכזיות בספרות העברית - רחל ולאיה גולדברג. רחל תרגמה כמה שירים של אחמטובה, ואילו לאה גולדברג הוציאה, יחד עם אברהם שלונסקי את האנתולוגיה "שירת רוסיה", שבה כלולים גם שיריה של אחמטובה, שהשפיעה מאוד על משוררי שנות ה-40 וה-50 בארץ.

המלחינה הישראלית זלטה רזדולינה ביצעה שירים למילותיה של אחמטובה בעברית בתרגומם של שלונסקי, רחל, עזרא זוסמן, אורה רונן ואחרים במופע שלה "אנה אחמטובה".

(מתוך "ויקיפדיה")

Анна Ахматова

Сероглазый король

Слава тебе, безысходная боль!
Умер вчера сероглазый король.
Вечер осенний был душен и ал,
Муж мой, вернувшись, спокойно сказал:
«Знаешь, с охоты его принесли,
Тело у старого дуба нашли.
Жаль королеву. Такой молодой!..
За ночь одну она стала седой».
Трубку свою на камине нашёл
И на работу ночную ушёл.
Дочку мою я сейчас разбужу,
В серые глазки её погляжу.

אנה אחמטובה

מֶלֶךְ אֶפֶר עֵינִים

שָׁבַח לְדָוִד בְּלִי מוֹצָא וּבְלִי עֵת!
מֶלֶךְ אֶפֶר הָעֵינִים הוּא מֵת.
עָרַב שְׁנֵי זֶה... מַחְנִיק הָאָוִיר.
שָׁב בְּעָלִי, וּבְרָגַע הָעִיר:
"אָה... מֵהַצִּיד הֵבִיאוּ אוֹתוֹ,
מוֹל הָאֵלּוֹן נִמְצְאָה גּוֹפְתוֹ.
אוֹי לְמַלְכָּה. כֹּה צַעִיר וּמֵהִינִ!..
לֵילָה אֶחָד, שְׁעָרָה כָּבֵד הִלְבִּין."
אֶת מַקְטָרְתּוֹ הוּא מֵצֵא עַל הָאֶח,
וּלְמִשְׁמֶרֶת הַלֵּילָה הֵלֵךְ.
תִּיכָף אֶעִיר אֶת בְּתִי, כְּדִי לְצַפּוֹת:
יֵשׁ לָהּ עֵינַיִם יְפוֹת אֶפְרוֹת.

А за окном шелестят тополя:
«Нет на земле твоего короля...»

Белой ночью

Ах, дверь не заперла я,
Не зажигала свеч,
Не знаешь, как, усталая,
Я не решалась лечь.

Смотреть, как гаснут полосы
В закатном мраке хвой,
Пьянея звуком голоса,
Похожего на твой.

И знать, что все потеряно,
Что жизнь - проклятый ад!
О, я была уверена,
Что ты придешь назад.

*

Сжала руки под тёмной вуалью...
«Отчего ты сегодня бледна?»
- Оттого, что я терпкой печалью
Напоила его допьяна.

Как забуду? Он вышел, шатаясь,
Искривился мучительно рот...
Я сбежала, перил не касаясь,

קול צפצפה מסתנן לביתי:
"אוי כי מלכה כבר איננו, בתי..."

1910

בלילה לכן

הו, לא נעלתי את דלתתי
ולא הדלקתי נר.
אינך יודע איך שנתתי
ברכה בליל מהר.

לצפות איך פס שקיעה סגל
אובד בחשכה,
להשתכר מצליל הקול
דומה לקול שלך.

לדעת שהכל נגמר,
חיי – שאול שחזור!
הייתי בטוחה: מחר
אתה אלי תחזור.

1911

למה את כה חורת הערב?

- למה את כה חורת הערב?
יד קמצתי מתחת לצעיף.
- כי השקיתי אותו ללא הרף,
השתכר הוא מעצב חריף.

והלה מתנדנד, - לא שכחתי! –
פיו עות, מיסר, ועזב.
מעקה לא חפשתי, דלגתי,

Я бежала за ним до ворот.

Задыхаясь, я крикнула: «Шутка
Всё, что было Уйдёшь, я умру».
Улыбнулся спокойно и жутко
И сказал мне: «Не стой на ветру».

Я научилась просто, мудро жить

Я научилась просто, мудро жить,
Смотреть на небо и молиться Богу,
И долго перед вечером бродить,
Чтоб утомить ненужную тревогу.

Когда шуршат в овраге лопухи
И никнет гроздь рябины желто-красной,
Слагаю я веселые стихи
О жизни тленной, тленной и прекрасной.

Я возвращаюсь. Лижет мне ладонь
Пушистый кот, мурлыкает умильней,
И яркий загорается огонь
На башенке озерной лесопильни.

Лишь изредка прорезывает тишь
Крик аиста, слетевшего на крышу.
И если в дверь мою ты постучишь,
Мне кажется, я даже не услышу.

Вечером

רצתי עד לשער אחריו.

"התלוצצתי" – צעקתי נחנקת, -
"האמן לי: אמות אם תלך".
"אל תעמדי כף ברוח" -
בשקט, ובשלוה מחרידה הוא חיה.

1911

פשוטות, תבונה לי ידועים כעת

פשוטות, תבונה לי ידועים כעת:
שמימה להביט תפילה אומרת,
זמן רב לפני שעת ערב לשוטט -
לזער חרדתי המיתרת.

שיחי לפה בגיא מרשרשים,
אשפל חגרר אדם-צהוב צונח,
על החיים יפים וחדלים
אני כאן מחברת שיר שמח.

אני חוזרת. חתולה רפה
נוהמת, את ידי לי מלקקת,
בתוך אגם על צריח מנסרה
אש בהירה בדמדומים נדלקת.

רק לפעמים חוזרת לדממה
החסידה מתוך שנה כאלו.
אם על דלתי תקיש הרדומה,
נדמה שלא אשמע אותך אפלו.

1912

בערב

Звенела музыка в саду
Таким невыразимым горем.
Свежо и остро пахли морем
На блюде устрицы во льду.

Он мне сказал: «Я верный друг!»
И моего коснулся платья.
Как не похожи на объятия
Прикосновенья этих рук.

Так глядят кошек или птиц,
Так на наездниц смотрят стройных...
Лишь смех в глазах его спокойных
Под лёгким золотом ресниц.

А скорбных скрипок голоса
Поют за стелющимся дымом:
«Благослови же небеса –
Ты первый раз одна с любимым».

Я не любви твоей прошу

Я не любви твоей прошу.
Она теперь в надежном месте.
Поверь, что я твоей невесте
Ревнивых писем не пишу.
Но мудрые прими советы:
Дай ей читать мои стихи,
Дай ей хранить мои портреты,—
Ведь так любезны женихи!
А этим дурочкам нужней
Сознание полное победы,
Чем дружбы светлые беседы

צלילי המוסיקה בגן -
יגון בל-יתאר, וריח
של ים מהצדפות בקרח
היה חריף ורענן.

נגע קמעה ללא משים
"אני מסור לך", - שח העלם.
היה מגע ידיים אלה
כל כך שונה מחבוקים.

כך ברוכבות תמירות צופים,
כך יד פרות חתול לוטפת...
שלוה בצחוק עיניו נשקפת
מתוך זהב של הריסים.

וקול פנור נוגה ענה,
שר בעשן המשתטח:
"הודי לאל, לראשונה
את כאן עם אהובה הרע".

1913

אני לא מצפה ממך לאהבה

אני לא מצפה ממך
לאהבה. היא כבר מוגנת.
אני לכתב לא מתכוננת
מכתב קנאה לכלתך.
אך קח עצה טובה כרגע:
תן לה לקרא את כל שירי,
את דיוקני לשמר מפגע, -
תהיה חתן חביב, ודאי!
כי לטפשות לחוש חשוב
תבוסה של יריבה נשברת
מכל שיחת רעים נזכרת
באשר צח עם האהוב...

И память первых нежных дней...
Когда же счастья гроши
Ты проживешь с подругой милой
И для пресыщенной души
Все станет сразу так постыло —
В мою торжественную ночь
Не приходи. Тебя не знаю.
И чем могла б тебе помочь?
От счастья я не исцеляю.

וְכַשֶּׁעַם חֲבֵרָה שְׁבוּיָהּ
תּוֹצִיא אֶת כָּל פְּרוּטוֹת הָאֶשֶׁר,
וּבְשִׁבִיל נֶפֶשׁ רוּוּיָהּ
הַכֹּל מְאוּס יְהִי וְקוֹשִׁי, -
בְּלִיל הַחֵג שְׁלִי עֶצֶר.
אֲתָה לִי זָר, אֵל נָא תִגִּיעַ.
וְאִיךָ אוֹכֵל כֶּבֶר לְעֵזֶר?
מִרְפָּא מֵאֶשֶׁר לֹא הִמְצִיאוּ.

1914

Есть в близости людей заветная черта

Есть в близости людей заветная черта,
Ее не перейти влюбленности и страсти,-
Пусть в жуткой тишине сливаются уста
И сердце рвется от любви на части.

בין אנשים יש גבול סודי לקרבתם

בין אנשים יש גבול סודי לקרבתם,
אותו לא יעבר איש בתשוקות שקוע,
גם אם שפתים נצמדות בשקט רם
ולב מאהבה פלו קרויע..

И дружба здесь бессильна и года
Высокого и огненного счастья,
Когда душа свободна и чужда
Медлительной истоме сладострастья.

הידידות חסרת אונים כאן וכל שנות
שלהבת אינסופית של אשר, להט אהב,
אם כבר הנשמה חפשית ולה זרות
תחושות ערגה אטית כרוכה בתאב.

Стремящиеся к ней безумны, а ее
Достигшие - поражены тоскою...
Теперь ты понял, отчего мое
Не бьется сердце под твоей рукою.

השואפים אליו כלם מטרפים,
מי שהשיג - געגועים יודע...
ובגלל זה, - עכשו אתה מבין, -
תחת ידך לבי אינו כמה.

1915

Двадцать первое. Ночь. Понедельник

Двадцать первое. Ночь. Понедельник.
Очертанья столицы во мгле.

העשרים ואחת. ליל דלום

העשרים ואחת. ליל דלום,
ובאבה הפרך נעלם.

Сочинил же какой-то бездельник,
Что бывает любовь на земле.

И от лени или со скуки
Все поверили, так и живут:
Ждут свиданий, боятся разлуки
И любовные песни поют.

Но иным открывается тайна,
И почиет на них тишина...
Я на это наткнулась случайно
И с тех пор все как будто больна.

Привольем пахнет дикий мёд

Привольем пахнет дикий мёд,
Пыль - солнечным лучом,
Фиалкою - девичий рот,
А золото - ничем.
Водою пахнет резеда,
И яблоком - любовь.
Но мы узнали навсегда,
Что кровью пахнет только кровь...

И напрасно наместник Рима
Мыл руки пред всем народом,
Под зловещие крики черни;
И шотландская королева
Напрасно с узких ладоней
Стирала красные брызги
В душном мраке царского дома...

מי בדה מלבו, רועה רוח,
שיישנה אהבה בעולם?

מעצלות, שעמום כלם יחד
האמינו וכה הם חיים:
כל פגישה היא ששון, פרדה - פחד,
ושרי אהבה מזמרים.

בודדים רק תופשים, יש כאלה,
ועוטר אותם שקט פתאום...
באקראי הכבשון התגלה לי
וכאלו חולה עד היום.

1916

לדבש-בר ריח מרחביה

לדבש-בר ריח מרחביה,
של שמש - לאבק,
של סגלית - לפי ריבה,
ולזהב - של סרק,
יש ריח מים לרכפה,
לאהב - של תפוח חם.
אך אנו מודעים עתה
שריח דם יש רק לדם...

ולשוא המושל מרומא
שטרף את ידיו קבל עם ועדה
לצעקות ההמון המבשרות רע;
ולשוא המלכה הסקוטית
מחתה רסיסים אדמים
מכפות ידיה הצרות
בחשה מחניק של ארמון המלוכה...

1934

Данте

Il mio bel San Giovanni.
Dante

Он и после смерти не вернулся
В старую Флоренцию свою.
Этот, уходя, не оглянулся,
Этому я эту песнь пою.
Факел, ночь, последнее объятье,
За порогом дикий вопль судьбы...
Он из ада ей послал проклятье
И в раю не мог ее забыть, —
Но босой, рубахе покаянной,
Со свечей зажженной не прошел
По своей Флоренции желанной,
Вероломной, низкой, долгожданной...

Приговор

И упало каменное слово
На мою ещё живую грудь.
Ничего, ведь я была готова
Справлюсь с этим как-нибудь.
У меня сегодня много дела:
Надо память до конца убить,
Надо, чтоб душа окаменела,
Надо снова научиться жить.
А не то... Горячий шелест лета
Словно праздник за моим окном.
Я давно предчувствовала этот
Светлый день и опустелый дом.

דנטה

סון ג'ובאני שלי היפה (אטלקית)
דנטה

גם לאחר מותו לא שב אליה,
לפירנצה עיר שלו לשעבר.
כשעזב, לא הסתכל עליה,
לכבודו השיר הזה מושך.
הלפיד, הליל, חבוק ורטט,
זעקת גורל פראית עלתה...
את עירו קלל הוא מן התפת
ובעדן לא שכח אותה, -
בכתונת הודוי מטלת,
עם נרות דולקים הוא לא עבר
בפירנצה הכמוהה ולא מוחלת,
בוגדנית, נבזית ומיחלת...

1936

גזר-הדין

ומלת האבן לה צפיתי
בבשרי הלמה, עודנו חי.
אין דבר, קבר מוכנה הייתי,
אתגבר על זה ודאי.
אך היום מלאכה רבה עלי מטלת:
להרג את זכרוני סופית,
כדי שתתאבן נפשי כמלט,
וללמד לחיות עכשו שנית.
ואם לא... החג בחוץ כאלו.
שם לזהט הקיץ ומרעיש.
בנבואות-לבי מזמן הופיעו
יום בהיר קצה ובית ריק מאיש.

Мужество

Мы знаем, что' ныне лежит на весах
И что' совершается ныне.
Час мужества пробил на наших часах
И мужество нас не покинет.
Не страшно под пулями мёртвыми лечь,
Не горько остаться без крова, -
И мы сохраним тебя, русская речь,
Великое русское слово.
Свободным и чистым тебя пронесём,
И внукам дадим, и от плена спасём
Навеки!

В ту ночь мы сошли друг от друга с ума (Ташкентские страницы)

В ту ночь мы сошли друг от друга с ума,
Светила нам только зловещая тьма,
Свое бормотали арыки,
И Азией пахли гвоздики.

И мы проходили сквозь город чужой,
Сквозь дымную песнь и полуночный зной, —
Одни под созвездием Змея,
Взглянуть друг на друга не смея.

То мог быть Стамбул или даже Багдад,
Но, увы! не Варшава, не Ленинград,

עז הרוח

אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים מַה מִּנְחַח עַל הַכֶּף
וּמַה מִּתְרַחֵשׁ בְּזַמְנֵנוּ,
לְכֵן לֹא יִטְשֵׁנוּ עַז-רוּחַ בְּקֶרֶב:
שְׁעַת-עַז צִלְצֵלָה בְּשַׁעוֹנֵנוּ.
לְמוֹת מִקְדוֹר אִישׁ בְּעִיר לֹא יִרָא,
לְחַיּוֹת לִלְאָל בֵּית בִּסְבָּל.
עַלֶיךָ נִשְׁמַר אָנוּ, שְׁפַת הַגְּבוּרָה,
רוּסִית – הַגְּדֵלָה וְהַסְמָל.
נִשָּׂא אוֹתָךְ הַלְאָה, טְהוֹרָה וְחִפְשִׁית,
מִשְׁבִּי נְצִיל, לְנִכְדֵינוּ נוֹשִׁיט -
לְנִצַּח !

פברואר 1942

בְּלִילָה הַהוּא הִשְׁתַּגְעָנוּ פְּתָאוֹם (דפי טשקנט)

בְּלִילָה הַהוּא הִשְׁתַּגְעָנוּ פְּתָאוֹם
יְחַדְּיוּ זֶה מִזֶּה לְאוֹר חֹשֶׁךְ אִים,
מִימֵי-שְׁלַחִים שָׁרוּ אֶפְטִי
בְּרִים פְּרָחִים אִסְיָתִי.

הַלְכְנוּ בְּלִי הֶגָה לְשִׁיר אֶפְלוּלִי
בְּעִיר הַזָּרָה וּבַחֹם הַלִּילִי.
לֵלָא אִמְץ-לֵב לְהַשִּׁיחַ,
מִבְּטָה עַל זֶה לְהַנִּיחַ.

אולי איסטנבול זאת, אֶפְלוּ בַגְּדָד,
אָבוּ! רַק לֹא וְרִשָּׁה וְלֹא לְנִינְגֶרְד,

И горькое это несходство
Душило, как воздух сиротства.

И чудилось: рядом шагают века,
И в бубен незримая била рука,
И звуки, как тайные знаки,
Пред нами кружились во мраке.

Мы были с тобою в таинственной мгле,
Как будто бы шли по ничейной земле,
Но месяц алмазной фелукой
Вдруг выплыл над встречей-разлукой...

И если вернется та ночь и к тебе
В твоей для меня непонятной судьбе,
Ты знай, что приснилась кому-то
Священная эта минута.

Эхо

В прошлое давно пути закрыты,
И на что мне прошлое теперь?
Что там? – окровавленные плиты
Или замураванная дверь,
Или эхо, что ещё не может
Замолчать, хотя я так прошу...
С этим эхом приключилось то же,
Что и с тем, что в сердце я ношу.

זכה הִיָּה מֵרַחֵם הַפֶּעַר
כְּמוֹ חֲנֹק יִתְמוּת מְלֹאֵת צֶעֶר.

כְּאִלוֹ דְּרוֹת הִלְכוּ יַחַד בְּטוֹר
וְיָד נֶעְלַמְת הַפֶּתַח בְּטַמְבוּר,
צְלִילִים, כְּמוֹ אוֹתוֹת סוֹד רַב עֶרְךָ,
בְּלִי אוֹר סְחָרְרוֹ עַל הַדֶּרֶךְ.

הֵיִינוּ בְּתוֹךְ עֶרְפֶּל מִתְקַדֵּר,
כְּאִלוֹ עָלֵי אֲדַמַּת הַהֶפְקֵר,
אֲרָבָה יְהֵלֹם – הַיָּרֵחַ
פְּגִישָׁה-פְּרֻדְתָּנוּ לוֹקֵחַ...

וְאִם יִחְזֹר עוֹד אֵלַיךָ זֶה הַלֵּיל
בְּתוֹךְ גּוֹרְלֶךָ שְׁגָם הוּא עֶרְפֶּל,
דַּע: מִיִּשְׁהִי יֵשׁ שְׁנַרְדָּמַת,
עַל רָגַע קְדוּשׁ זֶה חוֹלְמַת.

1942

ההד

לְעֵבֶר כְּבָר נְעוּלָה הַדֵּלֶת
אֵךְ לִי אֵין בּוֹ צוֹרֵךְ, מַה יֵשׁ שָׁמַיִם? -
מַחְסוּמִים מְלַבְּנִים וּמְלֹט,
אוֹ לוֹחוֹת, שְׁמִכְתָּמִים בְּדָם?
הַד אוֹלִי, אֲשֶׁר כָּל כֶּךָ בְּקִשְׁתִּי
שְׂיָדִים לְגַמְרֵי בְּקִרְבִּי...
גּוֹרְלוֹ דוֹמָה לְמַה שְׁחִשְׁתִּי
וְתַמִּיד נִשְׂאֵתִי בְּלִבִּי.

1960

* * *

Земля хотя и не родная,
Но памятная навсегда,
И в море нежно-ледяная
И несолёная вода.

На дне песок белее мела,
А воздух пьяный, как вино,
И сосен розовое тело
В закатный час обнажено.

А сам закат в волнах эфира
Такой, что мне не разобрать,
Конец ли дня, конец ли мира,
Иль тайна тайн во мне опять.

ראיתי נוף נְכָרִי בְדֶרֶךְ

ראיתי נוף נְכָרִי בְדֶרֶךְ,
אך אֶזְכְּרֶנּוּ לְעוֹלָם.
שָׁם מִיָּם עֲדִינִים כְּמוֹ קָרָח-
קָרִים וְלֹא מְלוּחִים בָּיָם.

שָׁם מְשַׁכֵּר אֲוִיר כִּיּוֹן,
לִבְּן הַחֹל בְּקִרְקַעִית,
גּוֹף אֲרָנִים חֲשׂוּף לְעֵין
וְרֹד בְּשַׁעַת שְׁקִיעָה אֲטִית.

וְהַשְׁקִיעָה בְּגַל הָאֶתֶר
כִּזוֹ הִיא שְׁקִשָּׁה לְרֵאוֹת :
זֶה סוֹף הַיּוֹם, סוֹף כֹּל הַיְיָתֶר
אוּ בְתוֹכֵי סוּדֵי סוּדוֹת.

1964

Цикл «Шиповник цветёт»

*Стихи из сожженной тетради **

And thou art distant in humanity.

Keats

И твоё искусство далеко от человечества. (англ.)

Китс

50. Сожженная тетрадь

Уже красуется на книжной полке
Твоя благополучная сестра,
А над тобою звездных стай осколки,
И под тобою угольки костра.
Как ты молила, как ты жить хотела,

המחזור "וְרֹד-בְּרֵפוֹרֵחַ"

*שירים ממחברת שרופה **

And thou art distant in humanity.

Keats

והאמנות שלך רחוקה מהאנושות. (אנגלית)

קיטס

50. מחברת שרופה

על המדף כָּבֵר מְתִיפָה הַסֵּפֶר,
אֲחוֹת שְׁלֶךְ מְצַלַּחַת הַדּוֹרָה,
וּמַעֲלִיָּה רַק כּוֹכְבֵי הָאֶתֶר,
תְּחִתֶּיךָ גַּחְלֵי הַמְדוֹרָה.
אִיךָ הַתְּחַנְנֶנֶת, רְצִיתְ לַחַיּוֹת, וְכִמָּה

Как ты боялась едкого огня!
Но вдруг твое затрепетало тело,
А голос, улетаая, клял меня.
И сразу все зашелестели сосны
И отразились в недрах лунных вод.
А вокруг костра священнейшие весны
Уже вели надгробный хоровод.
1961

51. Вместо посвящения

Вместо праздничного поздравленья
Этот ветер, жесткий и сухой,
Принесет вам только запах тленья,
Привкус дыма и стихотворенья,
Что моей написаны рукой.

52. Наяву

И время прочь, и пространства прочь,
Я все разглядела сквозь белую ночь:
И нарцисс в хрустале у тебя на столе,
И сигары синий дымок,
И то зеркало, где, как в чистой воде,
Ты сейчас отразиться мог.
И время прочь, и пространство прочь...
Но и ты мне не можешь помочь.
1946

53. * * *

И увидел месяц лукавый,
Притаившийся у ворот,
Как свою посмертную славу
Я меняла на вечер тот.
Теперь меня позабудут

פְּחַדְתָּ כָּלָה מְלֵהָב מְאֹכֵל!
אֲבֵל פְּתָאוּם גּוֹפֵף פְּרָפֵר בְּדַמַּע,
יְקוּל שְׁלֵף עָף וְאוֹתֵי קֶלֶל.
בְּיַחַד רִשְׁרֵשׁוּ הָאוֹרְנִים בְּחֶרֶשׁ
וְהַשְׁתַּקְפוּ בְּתוֹךְ אֶגְמוֹ הַלְּבָנָה.
סְבִיב הַמוֹקֵד כָּל אֲבִיבֵי הַקֹּדֶשׁ
עָרְכוּ כְּבָר אֶת רִקּוּד הַלְּוִיָּה.
1961

51. במקום הקדשה

בְּמִקּוֹם בְּרָכָה לְחַג לְפִי מְנַהֵג וְנַעַם
מִשְׁבֵּי הַרוּחַ הַקְּשִׁים, הַיְּבֹשִׁים,
תְּבִיאוּ רִיחַ רִמְץ חֵם וְטַעַם
שְׂרִידֵי עֶשֶׂן וְגַם שִׁירִים שֶׁל פַּעַם,
שְׂבִידֵי הַיּוֹ אִי-אֶז כְּתוּבִים.

52. במציאות

הַרְחֵק הַסְּלֵל וְגִשׁ הַלְּאָה הַזְּמַן!
הַבְּחִנְתִּי בְּכָל בְּתוֹךְ לַיְלָה לְבָן:
בְּבִדְלַח נִרְקִיס אֲצֵלְךָ עַל שְׁלִחוֹ,
מִסִּיגָרָה עֶשֶׂן מְרַחֵף,
הַמְרָאָה, שְׂבֵה, כְּמוֹ בְּמֵי הַמַּעֲיָן,
פֶּה יְכוּלֵת לְהַשְׁתַּקֵּף.
הַרְחֵק הַסְּלֵל וְגִשׁ הַלְּאָה הַזְּמַן!..
גַּם אֶתָּה לֹא לְעֶזְרִי לִי כָּאֵן.
1946

53. הסתתרה לבנה נוקלת

הַסְּתַתְּרָה לְבָנָה נוֹקֵלֶת
בְּשַׁעַר, וְעֵינֶיהָ רָאוּ:
אֲנִי אֶת תְּהִילַתִּי בַת-אֱלֻמוֹת
אֶז לְעָרֵב הַמְּרַתִּי הַהוּא.
אוֹתִי יְמַהְרֻ לְשַׁכַּח,

И книги сгниют в шкафу, -
Ахматовской звать не будут
Ни улицу, ни строфу.
1946

54. Во сне

Черную и прочную разлуку
Я несу с тобою наравне.
Что ж ты плачешь?
Дай мне лучше руку,
Обещай опять прийти во сне.
Мне с тобою как горе с горою...
Мне с тобой на свете встречи нет.
Только б ты полночною порою
Через звезды мне прислал привет.
1946

55. * * *

Дорогою ценой и нежданной
Я узнала, что помнишь и ждешь.
А быть может, и место найдешь
Ты — могилы моей безымянной.
1946. Август. Фонтанный Дом

56. * * *

За тебя я заплатила
Чистоганом,
Ровно десять лет ходила
Под наганом.
Ни налево, ни направо
Не глядела,
А за мной худая слава
Шелестела.

בְּאֵרוֹן יִרְקִיבוּ סִפְרֵי,
בְּשִׁמִּי לֹא יִקְרְאוּ שֵׁם אַרְח,
שֵׁם צוּרַת בֵּית-שִׁיר בְּוֹדָאֵי.
1946

54. בְּחֵלוֹם

עַל פְּרוּד שְׁחוֹר וּמִיָּגַע
בְּשִׁנְיָה אָנוּ נוֹשְׂאִים הַיּוֹם.
מָה אַתָּה בּוֹכָה?
תֵּן יָד לִי, רַע,
וְהִבְטַח לְבוֹא שׁוֹב בְּחֵלוֹם.
לִנּוּ כְּמוֹ לְהֵר עִם הַר ... אֵין קֶשֶׁר
אֵין לִי בְּעוֹלָם פְּגִישָׁה אַתָּךְ.
לוֹ בְּשַׁעַת חֲצוֹת יִגִּיעַ מִסֵּר:
דֶּרֶךְ כּוֹכְבִים תִּשְׁלַח בְּרַכָּה.
1946

55. בְּמַחִיר יִקֵּר וְלֹא צְפוּי, כְּאוֹב

בְּמַחִיר יִקֵּר וְלֹא צְפוּי, כְּאוֹב,
לִי נוֹדַע: אַתָּה נִמְשָׁךְ אֵלַי,
מְחַכָּה לִי וְתִמְצָא אֵי-פַעַם אוֹלִי
אֶת קִבְרִי, עֲלִיו שִׁמִּי לֹא כְּתוּב.
1946

56. בְּעֵדֶךְ אֶת הַמַּחִיר

בְּעֵדֶךְ אֶת הַמַּחִיר
מְלֹא הַקְּרִבָּתִי,
בְּדִיוֹק עֶשׂוֹר כְּאִסִּיר
הַסְּתוּבָבָתִי.
וּלְצַד יְמִין, לְשִׁמְאֵל
לֹא הִבְטַתִּי,
מֵאַחוֹר רְשָׁרוֹשׁ רְכִיל
רַק שִׁמְעָתִי.

57. Первая песенка

Таинственной неустрахи
 Пустынны торжества,
 Несказанные речи,
 Безмолвные слова.
 Нескрещенные взгляды
 Не знают, где им лечь.
 И только слезы рады,
 Что можно долго течь.
 Шиповник Подмоскovie,
 Увы! при чем-то тут...
 И это все любовью
 Бессмертной назовут.

58. Другая песенка

Как сияло там и пело
 Нашей встречи чудо,
 Я вернуться не хотела
 Никуда отсюда.
 Горькой было мне усладой
 Счастье вместо долга,
 Говорила с кем не надо,
 Говорила долго.
 Пусть влюбленных страсти души,
 Требуя ответа,
 Мы же, милый, только души
 У предела света.

1956

59. Сон

Сладко ль видеть неземные сны?

57. השיר הראשון

של אי-פגישה נסתרת
 החגיגות ריקות,
 מלה לא נאמרת,
 שיחות לא משמעות.
 מבט נשאר בקשי:
 אין לו מקום לשכב.
 רק הדמעות באשר:
 אפשר לזרם זמן רב.
 זקה להיות חיבת
 בין זה לורד-בר.
 זה אהב בן-אלמות,
 קה הם יאמרו מחר.

58. שיר נוסף

איה הכל זרח ושר
 בנס פגישתנו!
 לא רציתי לחזר
 לעולם ממנה.
 חשתי אשר מר בפנים
 ואותו חסכתי,
 כאשר עם לא-קשורים
 ארכות דברתי.
 אם חונקים התאוות,
 אז תשובה נדרשת,
 אנו רק זוג נשמות
 על הגבול של קשת.

1956

59. חלום

האם נעים לראות חלומות לא מהעולם הזה?

Был вещим этот сон или не вещим...
 Марс воссиял среди небесных звезд,
 Он алым стал, искрящимся, зловещим, —
 А мне в ту ночь приснился твой приезд.
 Он был во всем... И в баховской Чаконе,
 И в розах, что напрасно расцвели,
 И в деревенском колокольном звоне
 Над чернотой распаханной земли.
 И в осени, что подошла вплотную
 И вдруг, раздумав, спряталась опять.
 О август мой, как мог ты весть такую
 Мне в годовщину страшную отдать!
 Чем отплачу за царственный подарок?
 Куда идти и с кем торжествовать?
 И вот пишу, как прежде без помарок,
 Мои стихи в сожженную тетрадь.
 1956

60.

По той дороге, где Донской
 Вел рать великую когда-то,
 Где ветер помнит супостата,
 Где месяц желтый и рогатый, —
 Я шла, как в глубине морской...
 Шиповник так благоухал,
 Что даже превратился в слово,
 И встретить я была готова
 Моей судьбы девятый вал.
 1956

61. Воспоминание

Ты выдумал меня. Такой на свете нет,

הִיָּה חֵלוֹם זֶה נְבוֹאֵי אוֹ כְּמוֹ כָּל חֵלוֹמוֹת...
 עָלָה אֶז מְאָדִים בֵּין כּוֹכְבִים בְּאוֹן זְרִיחָה,
 הִפָּךְ לְאַרְגָּמָן, נוֹצֵץ וּמְבַשֵּׁר רְעוֹת, -
 וּבְאוֹתוֹ הַלַּיִל חֵלְמַתִּי עַל הַגְּעֵתָהּ.
 וְהִיא הִיָּתָה בְּכָל... גַּם בְּפְרִיחָה לְשׂוֹא וְרָדִים,
 גַּם בְּצִ'קוֹנָה נְפִלְאָה שֶׁל בָּאָה, בְּרִגּוּשָׁה,
 וּבְקוֹלוֹת פְּעֻמוֹנִים בְּכֶפֶר מְצִלְצָלִים
 מְעַל לְשַׁחַר הָאֲדָמָה הַחֲרוּשָׁה,
 בְּסֵתוֹ שֶׁהִתְקַרְבָּה, פְּתֹאוֹם נִמְלָךְ בְּדַעְתּוֹ
 וְהִתְחַבְּא כְּלֹא הִיָּה. עוֹד לֹא הִגִּיעָה עֵת.
 הוּא, אוֹגוּסְט, אֵיךְ הִצְלַחְתָּ מִסֵּר לִי שְׂאִין כְּמוֹתוֹ
 בַּיּוֹם שֶׁל הַשָּׁנָה הַנּוֹרְאָה הַהִיא לְתֵת!
 הֲגַד, אֵיךְ לִי לְגַמֵּל עַל הַמַּתָּן הַמְּלֻכּוֹתִי?
 לֹאן, לְמִי לְלַכֵּת כְּדֵי לְחַג שְׁעָה יְפָה?
 הִנֵּה אֲנִי כּוֹתֶבֶת בְּלִי תַקּוּן בְּמַחְבְּרָתִי
 שִׁירִים כְּמוֹ קֶדֶם... בְּמַחְבְּרַת הַשְּׂרוּפָה.
 1956

60. בְּעֶרְבָה שְׁבָה אִי-שָׁם

בְּעֶרְבָה שְׁבָה אִי-שָׁם
 דוֹנְסְקוֹי עִם חֵיל רַב דָּשׁ דְּרֹךְ, (**)
 שָׁם רוּחַ אֶת קָרְבוֹ זוֹכֶרֶת,
 צָהָב-קֶרְנִים הַיָּרֵחַ, -
 הַלְכָתִי כְּמוֹ בְּתוֹךְ הַיָּם...
 שָׁם וְרָד-בָּר כֹּה רִיחֵנִי,
 שְׁלֵמָה הִפָּךְ כְּאֵלוֹ;
 הִיָּתִי מוֹכְנָה אֶפְלוֹ
 לְגַל תְּשִׁיעֵי שֶׁל גּוֹרְלִי.
 1956

61. הַזְכָּרוֹן

בְּדִיתִנִי, כְּזֹאת אֵין בְּעוֹלָם,

В моей загадочной судьбе.
И он всех бед моих предтеча, —
Не будем вспоминать о нем!..
Несостоявшаяся встреча
Еще рыдает за углом.
1956

63.

Ты опять со мной, подруга осень!
Ин. Анненский

Пусть кто-то еще отдыхает на юге
И нежится в райском саду.
Здесь северно очень — и осень в подруги
Я выбрала в этом году.
Живу, как в чужом, мне приснившемся доме,
Где, может быть, я умерла,
Где странное что-то в вечерней истоме
Хранят для себя зеркала.
Иду между черных приземистых елок,
Там вереск на ветер похож,
И светится месяца тусклый осколок,
Как старый зазубренный нож.
Сюда принесла я блаженную память
Последней неувстречи с тобой —
Холодное, чистое, легкое пламя
Победы моей над судьбой.
1956

64. * * *

Лебядь тешится моя!
Пушкин

Ты напрасно мне под ноги мечешь
И величье, и славу, и власть,

בְּמִסְתֹרֵינִי שֶׁל גּוֹרְלִי.
לְכָל צָרָה סָלַל הוּא דֶרֶךְ, -
וְבוֹ לֹא נִזְכָּר, אָנָּא!..
הַאִי-פְּגִישָׁה רַבַּת הָעֶרְךָ
עוֹד מִתְיַפְחֵת בְּפִנְהָ.
1956

63. יֵשׁ מִי שְׁנוּפֵשׁ בְּדָרוֹם
וְשׁוֹב אֶתְּךָ אֵתְּךָ, הִסְתוּ רַעִי!
א. אֲנֹנְסְקִי

יֵשׁ מִי שְׁנוּפֵשׁ בְּדָרוֹם, עֲדִין-טַעַם,
בְּעֵנֶג גֵּן-עֵדֶן טַבְּעִי.
אֶצְלָנוּ הַכֹּל כֹּה צְפוּנִי, וְהַפְּעַם
בְּחֶרְתִּי בִסְתוֹ לְרַעִי.
כְּרוּחַ אוֹלֵי רְפָאִים מִתְגוֹרְרֵת
אֲנִי כָּאֵן בְּבֵית-חִלּוּמוֹת,
זָרָה לְדַבְרִים מְשׁוּנִים שְׂאוּגֵרֵת
לְשׂוֹא חֲבוּרַת הַמְּרָאוֹת.
הוֹלֶכֶת בְּשֹׁחַר שֶׁל עֲצֵי הָאֲשׁוּחַ,
כָּל שִׁיחַ בְּרוּחַ פְּרוּץ,
עוֹר וְעִמּוּם הוּא, רְסִיס הַיָּרֵחַ
דוֹמָה לְסַפִּין עִם חֲרוּץ.
כְּזִכָּר עַל הַאִי-פְּגִישָׁה הַנְּשֻׁגָּבֶת
עֲכָשׁוּ מִרְחֶפֶת מַעַל
קִלְהָ, טְהוּרָה וְקָרָה הַשְּׁלֵהֶבֶת -
אֵשׁ שֶׁל נִצְחוּנִי עַל גּוֹרְלִי.
1956

64. לְחִנָּם לְרַגְלֵי אֶתְּךָ בְּטַח זוֹרֵק

בְּרַבּוּרָה שְׁלִי מִשְׁתַּעֲשַׁעֵת!
פּוֹשְׁקִין

לְחִנָּם לְרַגְלֵי אֶתְּךָ בְּטַח
זוֹרֵק שְׁגָב, תְּהִילָה וְשִׁרְרָה,

Разве этим и вправду излечишь
Песнопения светлую страсть.

Разве этим развеешь обиду,
Или золотом лечат тоску,
Может быть, я и сдамся для виду,
Не притронусь я дулом виску.

Смерть стоит все равно у порога,
Ты гони ее или зови.
А за нею темнеет дорога,
По которой ползла я в крови,

А за нею десятилетия
Скуки, страха и той пустоты,
О которой могла бы пропеть я,
Да боюсь, что расплачешься ты.

Что ж прощай! — Я живу не в пустыне,
Ночь со мной и всегдашняя Русь.
Так спаси же меня от гордыни,
В остальном я сама разберусь.
Москва

65. Сонет-эпилог

*Против воли я твой, царица,
берег покинул.*

«Энеида», песнь 6, 460

Ромео не было. Эней, конечно, был.
А.

Не пугайся, — я еще похожей
Нас теперь изобразить могу.
Призрак ты — иль человек прохожий,
Тень твою зачем-то берегу.
Был недолго ты моим Энеем, —

הַאֲמַנְם אֶפְשָׁרִי לְרַפֵּא כָּךְ
לְרַנּוֹן תַּאֲוָה טְהוֹרָה?

בְּזָהָב מֵעֶלְבוֹן לֹא הִצִּילוּ,
לֹא פָזְרוּ דְּכָאוֹן בְּסִגְיָדָה.
וְאוּלַי אֶכְנַע עוֹד כְּאֵלוּ,
לֹא אֲגַע בְּאַקְדָּח לְצַדַּע.

כָּךְ אוֹ כָּךְ כִּבְר הַמּוֹת בַּפֶּתַח,
לָהּ לְקָרָא, לְהַנִּיס – לְחַנָּם.
אֲרָכָה, מַחֲשִׁיכָה שָׁם הַדֶּרֶךְ,
בְּה זְחֻלְתִּי לֹא פַעַם בְּדָם.

עֶשְׂרוֹת שָׁנִים מֵאַחֲרֵיהָ
שָׁל מוֹרָא, שְׁעֵמוֹם, נְשִׂיָה,
שִׁיר לְשִׁיר עוֹד יְכוּלְתִי עֲלֶיהָ,
אֶךְ פּוֹחֲדָת – תִּפְרֹץ בְּבִכְיָה.

נוּ, הֲיֵה שְׁלוֹם! מַחוּץ לְחֶדֶר
כְּמוֹ תְּמִיד לֵיל וְרוֹסְיָה עִמִּי.
אֲז תִּצְיִלְנִי מִגֹּאֲוֹת יְתָר,
הַשָּׂאֵר כִּבְר אֲבֵהִיר בְּעַצְמִי.
מוסקבה

65. סונטת הפיוט

בנגוד לרצוני עזבתי
את חופך, המלכה
"איניאדה", שיר 6, 460
רומיאו לא היה. איניאס, כמובן, היה.
א.

אֵל נָא תְּבַהֵל, כִּבְר יֵשׁ לִי כּוֹחַ
אֶת צִיּוֹר פְּנִינוּ לַעֲשׂוֹת.
רוּח-רָפָאִים אוֹ עוֹבֵר אַרְח -
אֶת צֶלְךְ שׁוֹמְרֵת בְּכָל זֹאת.
אִינְיָאס, זְמַן קֵט אֲצִלִּי נְשִׂאֲרָת,

Я тогда отделалась костром.
Друг о друге мы молчать умеем.
И забыл ты проклятый мой дом.
Ты забыл те, в ужасе и муке,
Сквозь огонь протянутые руки
И надежды окаянной весть.
Ты не знаешь, что тебе простили...
Создан Рим, плывут стада флотилий,
И победу славословит лесть.
1962

66. Через много лет

...Men che dramma
Di sangue m'e rimasa, che non tremi.
Purg.XXX

Ты стихи мои требуешь прямо...
Как-нибудь проживешь и без них.
Пусть в крови не осталось и грамма,
Не впитавшего горечи их.
Мы сжигаем несбыточной жизни
Золотые и пышные дни,
И о встрече в небесной отчизне
Нам ночные не шепчут огни.
И от наших великолепий
Холодочка струится волна,
Словно мы на таинственном склепе
Чьи-то, вздрогнув, прочли имена.
Не придумать разлуку бездонней,
Лучше б сразу тогда — наповал...
И, наверное, нас разлученней
В этом мире никто не бывал.
1962

Москва

זָה עָלָה לִי בְמוֹקֵד בְּלִבֵּד.
אֶת בֵּיתִי הַמְקַלֵּל שְׂכַחְתָּ,
זָה עַל זֶה נִשְׁתַּק עֵתָה לְעַד.
אִיךָ הִיִּיתִי בְעֵנֹי וּפְחַד
אֶת יְדֵי שָׁם אֵלַיךְ שׁוֹלַחַת
לְבִשׁוּרָה הָאֲרוּרָה לְהִתְפַּלֵּל.
וְעַל זֶה נִסְלַחְתָּ!.. רוֹמָא קָמָה,
עֲדָרֵי סְפִינוֹת הַגִּיעוּ שָׁמָּה
וְהַחֲנֹף שָׁר לָךְ הַלֵּל.
1962

66. עברו שנים רבות

...Men che dramma
Di sangue m'e rimasa, che non tremi.
Purg.XXX

וְאַתָּה אֶת שִׁירֵי עוֹד תּוֹבֵעַ...
בְּלִעְדָם אֵיכְשָׁהוּ תִתְקַיֵּם.
גַּם אִם כָּל גֶּרֶם דָּמִי כִבֵּר שֶׁבַע
וְסָפוּג בְּמֵרוֹת שְׁלֵהֶם.
אֶת יְמֵי-פֶז חַיִּינוּ, עֲדַיִן
בְּלִי מִמֶּשׁ בָּהֶם, אָנוּ שׁוֹרְפִים,
עַל פְּגִישָׁה בְּמוֹלְדֵת שָׁמַיִם
אוֹרוֹת לַיִל לָנוּ לֹא רוֹחֲשִׁים.
וּמִזֹּת תִּפְאָרָה מְשַׁגַּעַת
גַּל הַרוּחַ זוֹרֵם קָר וְזָר,
כְּמוֹ לְפִתְעָה קָרָאנוּ בְּרַעַד
שֵׁם עַל קִבְר-מִרְתֵּף לֹא מִכָּר.
אֶל סֶף תְּהוֹם בְּפִרְדָּה כִּבֵּר הַגְּעֵנוּ,
טוֹב יוֹתֵר לְאַבֵּד בְּמִקוֹם...
בְּכִזּוּ הַפִּרְדָּה כְּמוֹ שְׁלָנוּ
בְּעוֹלָם לֹא הָיָה אִישׁ יְתוֹם.
1962

מוסקבה

67. Приморский сонет

Здесь все меня переживет,
Все, даже ветхие скворешни,
И этот воздух, воздух вешний,
Морской свершивший перелет.

И голос вечности зовет
С неодолимостью нездешней,
И над цветущею черешней
Сиянье легкий месяц льет.

И кажется такой нетрудной,
Белея в чаще изумрудной,
Дорога не скажу куда...

Там среди стволов еще светлее,
И все похоже на аллею
У царскосельского пруда.
1958. Комарово

68. Музыка

Д.Д.Ш.

В ней что-то чудотворное горит,
И на глазах ее края гранятся.
Она одна со мною говорит,
Когда другие подойти боятся.
Когда последний друг отвел глаза,
Она была со мной в моей могиле
И пела, словно первая гроза,
Иль будто все цветы заговорили.
1958

69. Летний сад

67. סוגטה של חוף הים

הכל יחיה כאן אחרי בָּנוּם -
שׁוֹבֵר הזְרָזִירִים יֶשֶׁן יְתוּם,
וְגַם אֲוִיר אֲבִיב שֶׁעַד הֵלֵם
מֵעַל לַיָּם נִדְד, נִשָּׂא בְרוּחַ.

לְקוֹל הַנְּצַח לְסֵרֵב אֵין כּוֹחַ:
קוֹל הַגּוֹרֵל קוֹרָא אֵלַי פְּתָאוּם,
יָרַח אֶת אֹרֹן שׁוֹפֵף כְּתָם
עַל חֶרֶשׁ שֶׁל עֵצִי לִילֵךְ פּוֹרַח.

היא לְבָנָה, פְּשׁוּטָה בּוֹהֶקֶת
בְּתוֹךְ חֶרֶשָׁה בְּגוֹן בְּרִקֶת
הַדְרָךְ, לֹא אֶגִּיד לָאֵן,

שְׁבִיל בֵּין גְּזַעִים בְּאוֹר שְׁקוּעַ,
שְׁמַעוֹרֵר בִּי גַעְגּוּעַ:
אֶרְמוֹן הַקִּיץ וְהַגֵּן.
1958

68. המוסיקה

ד.ד.ש.

בָּהּ אֵיזָה מַעֲשֵׂה-פְּלָאִים בּוֹעֵר,
לְעֵינַי כָּל קִצְוֵי-סִתּוֹת לּוֹבֶשֶׁת.
וְהִיא אֶתִי הַמְּשִׁיכָה לְדַבֵּר
כְּשֶׁאֲחֵרִים פְּחָדוּ אֵלַי לְגִשֶׁת.
כְּשֶׁסָּר מִבֶּט רַעִי הָאֲחֵרוֹן,
הִיא לּוֹתֵנִי בְּקִבְרִי בְּלִי פַחַד
וְשָׂרָה בְּדוֹמָה לְסַעַר הָרֵאשׁוֹן'
לְלִהֶקֶת פְּרָחִים שְׁחִים בְּיַחַד.
1958

69. גן הקיץ

Я к розам хочу, в тот единственный сад,
Где лучшая в мире стоит из оград.

Где статуи помнят меня молодой,
А я их под невискою помню водой.

В душистой тиши между царственных лип
Мне мачт корабельных мерещится скрип.

И лебедь, как прежде, плывет сквозь века,
Любуясь красой своего двойника.

И замертво спят сотни тысяч шагов
Врагов и друзей, друзей и врагов.

А шествию теней не видно конца
От вазы гранитной до двери дворца.

Там шепчутся белые ночи мои
О чьей-то высокой и тайной любви.

И все перламутром и яшмой горит,
Но света источник таинственно скрыт.
1959

70. Портрет автора в молодости

Он не траурный, он не мрачный,
Он почти как сквозной дымок,
Полуброшенной новобрачной
Черно-белый легкий венок,
А под ним тот профиль горбатый.
И парижской челки атлас.
И зеленый, продолговатый,
Очень зорко видящий глаз.

נמשכת אני לורדים שבגן
בו גדר נאה, אין שניה בעולם.

אני צעירה שם בזכר פסלים,
במי הנכה בזכרי הם טבויים.

שם צל ריחני של שיחים ותרוזות
וקול חריקה של תרני הספינות.

ברבור שקמו קדם שנים שם שוחה,
מזין את עינו בכפילו היפה.

אלפי צעדים בשנתם המפחיד -
שנת עד לכלם - לאויב, לידיד.

צללים שם הולכים ללא סוף בהמון
מאגרטל-שחם לדלת-ארמון.

לילות לבנים לוחשים שם יחדיו
עלי איזה אהב נסתר ונשגב.

הכל שם בצדף בוער, בישפה,
אך איפה מקור של האור היפה?
1959

70. דיוקנה של המחברת בבחורותיה

זר פרחים לא של צער ואבל,
כמו תמירת העשן השקופה,
זר שחור-לבן קל כמו הקל
של כלה שחצי-עזובה.
ותחתיו אף גבן, מטפחת
הבלורית הפריזאית,
עין ירקרקת ומארקת,
עין חדה עד מאד בצדודית.

И это станет для людей
 Как времена Веспасиана,
 А было это — только рана
 И муки облачко над ней.
18 декабря 1964. Ночь
Рим

*** לזמן שלטון וספסיאן

לזמן שלטון וספסיאן
 עוד ייחסו שנה שלנו,
 אף היא גרמה רק פצע לנו,
 ענוי למעלה כענן.
18 דצמבר 1964. לילה
רומא

(* המחזור מתאר את הרגשות ואת האירועים הקשורים לפגישות של
 אנה אחמטובה עם הדיפלומט הבריטי ישעיהו ברלין (ראה ב"ויקיפדיה").
 מספרי השירים רשומים לפי מקומם בספר "ריצת הזמן" (1965)
 (** נסיך מוסקבה דמיטרי פיקד על הצבא הרוסי אשר הביס
 את גיס הטטרים והמונגולים בשנת 1380 בקרב ליד הנהר דון